

[Ellemann-Jensen]

fordi vi her får anledning til at drøfte dette overordentlig vigtige spørgsmål og klargøre vore holdninger. Derfor skal jeg undlade at være sarkastisk over for hr. Jørgen Junior og i stedet for prøve på at sætte nogle ting lidt i perspektiv i et ærligt forsøg på at påvirke synspunkterne hos hr. Jørgen Junior og hans parti, og jeg vil gerne starte i eventyrets verden.

Der var engang to landmænd, som var naboer. Den ene boede på en stor og veldrevet slægtsgård: fed jord, solbeskinnede marker; han var en holden mand. Hans nabo havde dårlig jord: stenet, skyggefuld, og i tilgift havde han en stor børneflokk. Han levede i skyggen. Han kunne ikke komme ud af skyggen ved egen hjælp.

Den rige og heldige mand hjalp sin uheldige nabo, og det er vel udtryk for en socialpolitisk holdning, som i hvert fald dele af fremskridtspartiet efterhånden synes at kunne tilslutte sig, men vores rige mand her i eventyret levede et liv i så stor luksus og velstand, at han brugte mere, end hans fede jord kunne give ham, så han blev nødt til at låne i byen og sagde derfor en dag til sin fattige nabo: nu er jeg blevet så fattig, at jeg er nødt til at låne hos andre, så jeg kan desværre ikke hjælpe dig mere. Han fortsatte så sit liv i sus og dus, mens hans fattige nabo med den store børneflokk blev stadig fattigere, og en skønne dag slog han formentlig den rige ødeland ihjel, men det er en helt anden historie.

Se, det er jo den situation, vi står i, den, der er beskrevet i eventyrets form her. Danmark er den rige mand, der lever over evne, og som må låne. Hvis vi danskere nu havde gjort som eventyrets rige mand og sådan, som hr. Jørgen Junior tilsyneladende mener vi skal gøre, ville det jo være det samme, som hvis vi sagde: vore økonomiske problemer her i Danmark er nu så store, at vi ikke selv kan klare dem, og vi må derfor tiltvinge os hjælp fra dem, som vi hidtil har forpligtet os til at hjælpe.

En sådan opgivenesshed over for vores egne problemer er ikke rimelig, og den er farlig. Danmarks økonomiske problemer er i høj grad selvskabte. Det er i hvert fald vores eget velstands-ræs i Danmark, der er skyld i, at vi stadig - 5 år efter olieprisindeksplosionen - er en af verdens helt store låntagere, for øvrigt sammen med de andre nordiske lande.

Det vil nok overraske mange, at de seneste tal i de statistikker, som Den internationale Valutafond laver over låntagningen på de internationale kapitalmarkeder, viser, at de nordiske lande i første halvdel af 1977 lånte lige så meget som alle verdens fattige og såkaldt mellemrige lande tilsammen. Det er jo rigtigt, som minister Lise Østergaard sagde her, at de fattige og mellemrige lande ikke uden videre ville få adgang til de samme lånekilder, hvis vi trak os tilbage, og at det helt specielt ville være de fattigste udviklingslande, som ville have vanskeligt ved at fremvise den tilstrækkelige kreditværdighed.

Det giver os i de rige og kreditværdige lande en ganske særlig pligt til at sikre, at de fattige lande ikke afskæres fra kapitaltilførsel udefra, og for os danskere kan hertil lægges en pligt til selv at søge vores økonomiske problemer løst i stedet for at bilde os ind, at vi skal have bistand til det udefra. På det punkt kunne vi måske lære noget i mange udviklingslande. Vi har en pligt til ikke at søge løsninger ved at skære ned på vores helt naturlige forpligtelser over for dårligt stillede lande andre steder på kloden.

Det er sådanne synspunkter, der ligger bag den holdning, som venstre har indtaget til de seneste års forslag om at skære ned på stigningstakten i Danmarks udviklingsbistand. Vi har stemt imod sådanne generelle nedskæringsforslag. Det mål, Danmark har sat sig, nemlig at den statslige bistand skal nå op på 0,7 pct. af nationalproduktet inden udgangen af 1970'erne, er et mål, vi støtter i venstre, og vi kan tilslutte os ministerens ønske om at nå dette mål i 1979.

Der kan nævnes mange begrundelser for at indtage den holdning, at et rigt land som Danmark skal yde u-landsbistand. Den rent moralske begrundelse træder vel tit i baggrunden, især når vi selv har problemer at slås med, men det bør den ikke. Vi tror på, at der i den danske befolkning findes en så udbredt forståelse for de moralske krav, der stilles et rigt samfund, at vi i den politiske debat ikke skal holde os tilbage fra at trække moralske argumenter frem i allerførste række. Social solidaritet standser ikke ved landegrænserne. Med fare for at blive betegnet som naiv af hr. Jørgen Junior: vi tror på, at verden kan blive bedre, og at vi er i stand til at yde et bidrag hertil. Det er jo en holdning, som Danmark i FN har bundet sig til at om-